

[Madsen-Mygdal.]

nævnte. Det er Tilpasningen af de offentlige Udgifter til de Indtægtsmuligheder, der foreligger.

Det er den Vej, man gaar i andre Lande, og det er ogsaa den Vej, vi kommer til at gaa. Regeringen har aabenbart endnu ikke faaet Øje paa den, men jeg tror at turde sige, at der er et stort og stadigt voksende Flertal i vort Folk, som ser, at det er Vejen, og at der ikke er nogen anden Vej. Efter at vore Muligheder for Indtægt udefra i de sidste 2 Aar paa det nærmeste er halveret, fastholder vi en økonomisk Politik, der bevidst tilstræber at fastholde de samme Udgifter baade i vor offentlige Økonomi og med Hensyn til Erhvervslivets Produktionsomkostninger. Saa vidt jeg erindrer, har Statsministeren for nogen Tid siden udtalt, at Regeringen saa sin Hovedopgave i at værne Befolkningen mod Tilpasning. (*Statsministeren* [Stauning]: Mod Nedsækering!) ... Mod Tilpasning. Ja, Navnet kan være det samme; naar det betyder en og samme Ting, synes jeg ikke, vi skal diskutere det, højtærede Statsminister. Jeg ved nok, at Socialdemokratiet ønsker at betegne det, som vi ønsker, med Ordet Nedsækering, men det er det samme, som der tænkes paa: Regulering af de offentlige Udgifter, og under de nuværende Forhold vil det sige Nedsætelse, saa at de kommer til at svare til Befolkningens Indkomster, for Staten har ikke andre Indtægter end dem, den tager fra Befolkningen, saaledes som vi ser det i Dag i disse Skattelovforslag; men jeg finder, at det at værne Befolkningen mod Tilpasningen er et overmaade frimodigt og dristigt Program, men samtidig maa jeg indrømme, at Regeringens Handlinger, saaledes som vi ser dem i Regeringens Forslag i Dag, meget nøje svarer dertil. Jeg tror dog, at der for hver Dag, der gaar, er flere og flere i vort Folk, som ser, at med et saadant Regeringsprogram naar vi ikke frelst gennem Krisen. Indtægterne kan Regeringen ikke sætte op, men Udgifterne skal efter Regeringens Opfattelse for enhver Pris holdes oppe.

Deraf fremgaar netop den Situation, som vi i Dag befinder os i. Kernen i selve Kriseproblemet er, at vi som Nation betragtet, alle Erhverv og Befolkningsgrupper taget under eet, bruger langt mere, end vi tjener og har Mulighed for at tjene, og at det er den offentlige Husholdning, som fører an i dette mægtige Forbrug. Jeg ved ikke, om det er det, man kalder Plan-økonomi. Det er jo en Form for Økonomi, som den højtærede Statsminister og andre

Socialdemokrater er saa begejstrede Tilhængere af, men jeg tør sige, at hvis *det* er Planøkonomi, saa har vort Samfund allerede faaet mere end nok deraf — langt mere, end det i Virkeligheden kan taale.

Ja, se dette er altsaa Regeringens Krisepolitik. De offentlige Udgifter, skal være hellige og urørlige. Midt i et økonomisk Jordskælv, hvor alle Værdier forskydes og Erhvervslivets Rentabilitet slaas i Sønder, har Regeringen kun det ene at byde: nye og tunge Skatter til yderligere Skatteplyndring af Erhvervslivet. Regeringen har den Opfattelse, at Erhvervslivet foruden alle de hidtidige Skatter nu kan bære yderligere 49 Mill. Kr. foruden de 32 Mill. Kr., der blev taget for et halvt Aar siden.

Hvor haardt end Krisen slaar, har vi her i Danmark ganske utvivlsomt langt bedre Erhvervsmuligheder, end de fleste andre Lande har i Øjeblikket. Trods alle de Vanskeligheder, vor Landbrugseksport møder rundt omkring paa alle Markeder, er der dog neppe noget Land — jeg tror, jeg tør bruge et saa stærkt Udtryk —, der har en saa forholdsvis betydelig fast ugentlig Eksportindtægt, som Danmark har eller i hvert Tilfælde hidtil har haft. Men overfor de mægtige offentlige Udgifter, som stadig opretholdes, overfor det alt for høje Løn- og Prisniveau kommer vore Indtægter til kort.

Rundt omkring os, og først og fremmest i England, som vi er saa nøje knyttet til, kan vi se, hvilke Resultater der i Løbet af meget kort Tid er opnaaet ved at føre en stik modsat økonomisk Politik af den, vi stadig fører her i Landet; men ikke blot i England, ogsaa i Tyskland, i de andre skandinaviske Lande og andetsteds i Verden gennemføres der drastiske Foranstaltninger for først og fremmest at nedsætte de offentlige Udgifter. Men her i Landet har vi en Regering, der i den Henseende lader staa til. Finansministeren piller lidt ved enkelte Smaabevillinger, men de store Udgiftsposter, der vejer noget paa Budgetterne, dem maa der ikke røres ved. Overalt i Verden er man, tvunget af den haarde Nødvendighed, i Færd med at tage Reb i Sejlene, kun ikke hos os. Her skal vi holde fast ved de samme offentlige Udgifter, de samme Produktionsomkostninger i Erhvervslivet uden Hensyn til, at vore faktiske Indtægtsmuligheder i de sidste to Aar rundt regnet er halveret. Og medens man i alle vore Nabolande reviderer hele den socialistisk prægede Skatte- og Understøttelsespolitik, som efter Krigen saa mange Steder har virket baade økonomisk og moralsk ødelæggende, fortsætter vi her i Landet